

Nr 8.*Utlåtande i anledning av väckta motioner om ändrad lydelse av 3 § lagen om rätt till fiske.*

Tredje lagutskottet har till behandling förehåft två inom riksdagen väckta, till lagutskott hänvisade motioner, nr 282 i första kammaren av herr *Mannerkantz* och nr 378 i andra kammaren av herr *Hæggbloom*.

I motionerna, vilka äro likalydande, har hemställts att riksdagen för sin del måtte antaga följande

»Förslag

till lag om ändringar i 3 § av lagen om rätt till fiske den 1 december 1950 (nr 596).

Härigenom förordnas, att 3 § i lagen om rätt till fiske den 1 december 1950 erhåller ändrad lydelse på sätt nedan angives:

3 §.

Vid kusten av Norrbottens län, vid kusterna av Kalmar län söder om Kråkelund, vid kusterna av Blekinge län samt vid Skånes östra och södra kuster må innehavare av enskild fiskerätt även utan myndighets tillstånd sträcka fast redskap från det enskilda fiskevattnet vidare ut i allmänt vatten, dock ej på större avstånd än tvåhundra meter från den stranden följande kurvan för högst tre meters djup vid fastlandet eller vid ö av minst etthundra meters längd.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1951.»

Beträffande de skäl, som åberopats till stöd för motionärernas hemställan, får utskottet hänvisa till motionerna.

Gällande rätt m. m.

Den s. k. *fiskerättskommittén* föreslog i sitt betänkande (SOU 1947: 47) som en allmän regel, att innehavare av enskild fiskerätt utan särskilt tillstånd skulle äga rätt att sträcka fast redskap från det enskilda vattnet vidare ut i allmänt vatten intill tvåhundra meter från den stranden följande kurvan för högst tre meters djup vid fastlandet eller vid ö av minst etthundra meters längd (6 § andra stycket i fiskerättskommitténs förslag till fiskelag).

I *propositionen nr 60 till 1950 års riksdag* uttalade *föredragande departementschefen, statsrådet Sträng*, att den av fiskerättskommittén föreslagna fria utsträckningsrätten borde medgivas endast vid sådana långgrunda kust-

sträckor där yttergränsen för det enskilda fiskevattnet enligt äldre rätt ansåges gå tämligen långt från stranden och där strandägarna bedreve ett särskilt inkomstbringande fiske med fasta redskap, medan det fria ykesfisket vore av sådan art att från frifiskarhåll nämnvärt intresse i allmänhet saknades för en inskränkning i strandägarnas rätt att fiska med fasta redskap (s. 57). I enlighet härmed förordade departementschefen, att utsträckningsrätt av den omfattning fiskerättskommittén föreslagit skulle tillkomma fiskerätts-havare i Norrbottens län, i Kalmar län söder om Kråkelund samt vid östra kusten av Blekinge län (3 § första stycket i Kungl. Maj:ts förslag till lag om rätt till fiske). Vid sidan härav föreslogs i propositionen en regel, enligt vilken fiskerätts-havare icke måtte förvägras tillstånd att från det enskilda vattnet sträcka fast redskap vidare ut i allmänt vatten, såvitt det prövades kunna ske utan men för annan fiskande (2 § oförmälda lagförslag). I sist-nämnda regel avsedda tillståndsprovning skulle ankomma på myndighet, som Kungl. Maj:t bestämde (1 § oförmälda lagförslag).

I *utlåtande över förenämnda proposition* tillstyrkte *tredje lagutskottet* (utl. nr 23/1950) bl. a. den föreslagna regeln om den tillstånds-betingade utsträckningsrätten (s. 42). Beträffande den fria utsträckningsrätten förordade utskottet däremot, med tillstyrkande av motionen II: 441 och till viss del av motionen I: 362, att sådan utsträckningsrätt skulle gälla, förutom vid i propositionen föreslagna kuster, vid Skånes östra och södra kuster. Samtidigt avstyrkte utskottet motionen I: 362 i vad däri yrkats, att den fria utsträckningsrätten skulle gälla jämväl vid Blekinge läns södra kust, ävensom två likalydande motioner, I: 365 och II: 442, om att sagda utsträckningsrätt icke skulle avse Blekinge läns östra kust (s. 11 och 12 samt 42). Till stöd för sitt ställningstagande beträffande den fria utsträckningsrätten anförde utskottet bl. a. följande:

Liknande förhållanden som vid de i propositionen uppräknade kusterna torde råda även vid Skånes östra och södra kuster, och utskottet vill därför förorda, att bestämmelsen om fri utsträckningsrätt skall gälla även vid dem. Vid dessa långgrundna kuster torde det vattenområde, som den tillståndsfria utsträckningsrätten skulle avse, i regel ingå i det i 1896 års lag bestämda enskilda fiskevattnet, men det blir genom gränslagens regler allmänt vatten. Något annat fiske, vare sig frifiske eller angränsande fast fiske, torde icke kunna lida intrång genom en utvidgning av den tillståndsfria utsträckningsrätten till att gälla även Skånes östra och södra kuster. Vid Blekinge läns södra kust däremot, ej minst vid Listerlandet, torde en tillståndsfri utsträckningsrätt mångenstädes skada annat fiske och medföra en opåkallad utflyttning av den enskilda fiskerätten (s. 12).

Utskottets utlåtande godkändes av riksdagen. I enlighet med riksdagens beslut har 3 § första stycket lagen om rätt till fiske, d. v. s. bestämmelsen om fri utsträckningsrätt såvitt här är fråga, följande lydelse:

Vid kusten av Norrbottens län, vid kusterna av Kalmar län söder om Kråkelund, vid Blekinge läns östra kust (norr om Torhamnsudde) samt vid Skånes östra och södra kuster må innehavare av enskild fiskerätt även utan

myndighets tillstånd sträcka fast redskap från det enskilda vattnet vidare ut i allmänt vatten, dock ej på större avstånd än tvåhundra meter från den stranden följande kurvan för högst tre meters djup vid fastlandet eller vid ö av minst etthundra meters längd.

Utskottet.

Motionärernas yrkanden, att den fria utsträckningsrätten måtte gälla också vid Blekinge läns södra kust, grundas i huvudsak å påståendet, att sådan utsträckningsrätt skulle vara nödvändig för att vidmakthålla det vid sagda kust av ålder bedrivna ålfisket med fasta redskap. Möjligheten att efter tillståndsprövning erhålla utsträckningsrätt anse motionärerna tydligen icke stå till buds i önskvärd omfattning. Anledningen härtill skulle, såvitt kan utläsas av motionerna, vara att kraven på utredning och bevisning till stöd för tillståndsansökan i det enskilda fallet vore svåra att uppfylla.

Utskottet kan icke dela motionärernas uppfattning, att fordringarna för att myndighet efter ansökan skulle bevilja avsedda tillstånd vore stränga. Tvärtom framgår såväl av själva ordalydelsen av 2 § lagen om rätt till fiske som av departementschefens uttalande i propositionen angående sagda lag, att begäran från strandägares sida att få utsträcka fast redskap ut över yttergränsen till det enskilda vattnet alltid skall bifallas, om det kan ske utan men för annan fiskande. Den utrednings- och bevisningsbörd, som lägges på sökanden, torde alltså i själva verket få anses tämligen lindrig.

Tredje lagutskottet vid 1950 års riksdag ansåg sig icke kunna förorda en tillståndsfri utsträckningsrätt vid ifrågavarande kust. Skälen härför utvecklades i utskottets utlåtande över förenämnda proposition. Något förhållande, vilket skulle giva anledning att frångå berörda, av riksdagen utan erinran lämnade uttalanden, har nu icke förebragts.

På grund av det anförda får utskottet alltså hemställa,

att förevarande motioner I: 282 och II: 378 icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 19 april 1951.

På tredje lagutskottets vägnar:

ÅKE HOLMBÄCK.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit

från första kammaren: herrar Holmbäck, Carl Eriksson, Nils A. Larsson, Werner, Eskilsson, Grym och Ivar Nilzon*;

från andra kammaren: herrar Åhman, Andersson i Mölndal*, Johansson i Torp, Utbult, Levin, Jansson i Aspeboda*, Larsson i Karlstad och Persson i Appuna.

*) Ej närvarande vid utlåtandets justering.